

Konst och psykiatri

■ Överläkare Eberhards upprördhet över Konstfackelevens spelade psykos är begriplig ur perspektivet att den avslöjat hur svårt det är för även psykiatriskt utbildade att skilja det normala från det psykiskt sjuka. Tilltaget kan jämföras med det som medicinarna Gyllensten och Greitz gjorde när de en kväll satte ihop ordlekar, och under pseudonym med titeln Camera obscura fick alstret publicerat av Bonniers och högakttningsfullt recenserat av litteraturkritikerna. Eller då emballaget till ett konstverk av misstag hängdes upp i stället för verket men ändå bedömdes som intressant och fullvärdigt av konstkritikerna. Skillnaden mellan vad som anses som konst respektive icke konst är lika subtil och subjektiv som skillnaden mellan psykiskt frisk och sjuk.

Eberhard har blivit bekant som högljudd häcklare av den svenska så kallade trygghetsnarkomanin. Vi känner igen det från omvärldens hån då vi införde säkerhetsbälten och billjus på dagtid. Inför den katastrofala nedrustning av psykiatri som skett de senaste decennierna har emellertid han och hans kollegor varit betydligt mindre högljudda fastän de rätteligen borde ha ylat som hundar dag och natt över vårdssituationen för dessa de mest sårbara och utsatta i det svenska samhället, de psykiskt sjuka medmänskorna.

Om det som Anna Odell gjort är konst eller inte kan åtminstone inte jag uttala mig om på detta stadium men att hon ska dömas efter fyra åtalpunkter sedan Eberhard och kollor ropat på polis och åklagare när deras egen trygga borg ifrågasatts, det vill jag uttala mig å det skarpaste mot. Att det inte är någon konst att få psykiatriskt utbildad personal att ta till de allra grövsta behandlingsmetoderna, tvångsmedicinering och

tvångsbälte, på en psykiskt frisk människa borde oroa inte bara dr Eberhard.

Sven Britton

professor,
infektionssjukdomar,
forskningsansvarig för baslinjestudien över Stockholms intravenösa otrygghetsnarkomaner
sven.britton@yahoo.com

REPLIK

Odells tilltag säger inget om psykiatri

■ Sven Britton tycker att psykiatrins företrädare ska vara upprörda över nedrustningen av psykiatri. I detta håller jag med honom. Att han sedan använder Anna Odells »konstinstallation« som grund för den uppfattningen är mer diskutabelt. Att människor kan spela galna är ingen nyhet. I detta fall var det emellertid inte ens det som var intressant. Om det kommer in en människa som slåss och spottar på personalen och som aktivt försöker skada sig själv undrar jag ödmjukt hur Sven Britton anser att man skulle agera. Alternativet skulle ju vara att åtta personer höll fast henne i flera timmar. Något som skulle skadat henne och personalen illa.

Den enda slutsatsen man kan dra av hennes »konstverk« är att vi (trots trygghetsnarkomanin i landet, som Britton försöker häckla mig för att ha uppmärksammat) lever i ett bra samhälle. I många andra samhällen skulle Anna Odells tilltag lett till att hon skadat sig svårt. Så vare sig det är konst eller inte så säger det absolut ingenting om psykiatri. Och det gör inte Sven Britton heller.

David Eberhard

överläkare, NoA-teamet,
Psykiatri Nordöst, Danderyds sjukhus, tidigare chef på Stockholms läns psykiatriska akutmottagning
david.eberhard@sll.se